

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10. — Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ
Φρ. χρ. 10.

20 λεπτά τὸ φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ : Στὰ κίσκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιόδρομου, (Ὁφθαλμιατρεῖο), Βουλῆς, Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλάκακη (Πλατεία Στουρνάρα), Ἐξόρχεια, στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου [ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλῆ]. Στὸ Βόλο βιβλιοπωλεῖο Χριστόπουλου.

Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπρὶ στὰ κ' εἶναι ἐνὸς χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΩΡΑΙΑ

ὄνειρα βλέπει ἢ «Ἀκρόπολη» καὶ ὠραῖα ὄνειρα βλέπουν καὶ οἱ πέντε δέκα ἀκόμα σ' ἓνα γενικὸ ξεμυθίασμα τῆς Ρωμαϊκῆς ψυχῆς, σὲ μιὰ ὀρυζιτικὴ ἐπανάσταση κατὰ τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ μας, σ' ἓνα ἡρωϊκὸ ἀντίκρουσμα, μὲ ψυχὴ ξελευτερωμένη πιά ἀπὸ τὴν πρόληψη, τοῦ μεγάλουκίντυνου πὸν ὀλοῦθε μᾶς περιζώνει.

Νὰ σηκωθοῦν—τὸ συμβουλεύει ἢ «Ἀκρόπολη» στὸ φύλλο τῆς τῆς περασμένης Δευτέρας—γιατροὶ, δικηγόροι, δασκάλοι, παπάδες, ἐργάτες καὶ κάθε ἄλλοι ἐπιστήμονες κ' ἐργατικοὶ καὶ νὰ πάνε κάτου ἀπὸ τὴ Βουλῆ, ἄμ' ἀνοίξει, καὶ νὰ ζητήσουν ἀπὸ τοὺς ἐθνικοὺς πατέρες—ἐθνικοὺς φοιτάδες, τὸ σωσιότερο—ἢ νὰ μᾶς κάνουν Κράτος μὲ νόμους, μὲ ἀσφάλεια, μὲ ἐκπαίδευση, μὲ στρατὸ καὶ μὲ ναυτικὸ, ἢ νὰ μᾶς κηρύξουν ἐπαναστάτες, ἀφοῦ φόρους πιά δὲν ἐννοοῦμε νὰ πλερώνουμε.

φώτση. Τότες πάλε ἢ Ματρώνα Μαρκόβνα ἀρχίζει νὰ μὲ ζεντροπιάζει : «Μὴ μουμουρίζεις, λείει, ποιὸς μουμουρίζει πάλαι σήμερα ; ἢ Γιατὶ μὲ μαλώνεις, τῆς λέω, Ματρώνα Μαρκόβνα ; Ἄντις νὰ μὲ συμπονᾶς γιὰ τὰ λάθια μου, σὺ μὲ μαλώνεις». Καὶ δὲ μὲ μέλει στὸ σπῆτι πιά. Κάθουμαι καὶ τηράζω καταγῆς, σὰν ἓνα παιδάκι τιμωρισμένο. Ἄκου κ' ἓνα ἄλλο. Μιὰ βραδεῖα πλαγιαζόντας εἶπα στὴ Ματρώνα Μαρκόβνα : Καλὴ μου καὶ ἀκριβούλα μου, μητερούλα, κάτι πολυγαϊδεύεις τὸ μικρὸ σου δούλο, τὸ λακέ σου, τὸν κοῦάκο σου ; Δὲ θὰ εἶτανε καλύτερα νὰ νιότανε μονάχα τὶς γιορταδὲς τοῦτο τὸ γουρνόπουλο ; ...» Μοῦ φαίνεται πὺς ἐμίλησα σωστά καὶ μὲ τρόπο καλὸ. Αἶ καλὰ τὸ λοιπὸν, δὲν ἐστάθηκα καὶ τότες τυχερός. Ἡ Ματρώνα Μαρκόβνα μὲ ζεντροπιάσει : «Δὲν ξέρεις νὰ φέρνεις, μοῦ λέει, εὐγενικὰ μπροστὰ στὶς κυρίες καὶ τὴν ἄλλη μέρα οἱ δεσποινίδες Μπιρλόλεφ τὰ ξέρανε οὐλα ; Πὺς θέλτε ὕστερα νάχω καρδιά νὰ κάνω βίζιτες, Μιχάλη μου Νικόλαϊτις ;

— Μοῦ φαίνεται παραξένο ὅ,τι μοῦ λὲς, εἶπε ὁ Ἰπατόφφ. Ἡ Ματρώνα Μαρκόβνα μοῦ φαίνεται....

— Ἄ, εἶναι μιὰ δυσεῦρετη γυναίκα, διέκοψε ὁ Ψαπίτονιτις, μιὰ νοικοκυρὰ, μιὰ μητέρα γιὰ παρὰ-

Αὐτὸ βέβαια ἔπρεπε νὰ γίνε ἀπὸ καιρὸ, καὶ αὐτὸ ἀλλοίμονο—ποῦ εἶναι καὶ θὰ μένει ὠραῖο ὄνειρο—φαίνεται πὺς θάοργήσει νὰ γίνε γιὰ τὸ μαχαίρι, ὅσο βαθιά καὶ ἂν μπηχτήκε στὶς σάρκες μας, δὲν τὸ νιώσαμε ἀκόμα, γιὰτὶ δὲ θέλουμε νὰν τὸ νιώσουμε πὺς Κράτος δὲν ἔχουμε, ἀφοῦ μᾶς λείπουν ὄλα τὰ στοιχεῖα ποῦ ἀποτελοῦν τὸ Κράτος, Δικαιοσύνη, ἀσφάλεια, ἐκπαίδευση κτλ.

Θὰν τὸ νιώσουμε αὐτὸ καμιὰ μέρα ; Μοναχοὶ μᾶς βέβαια ὄχι μὰ ἐλπίζουμε στοὺς ὄχτροὺς μᾶς, στοὺς Ρωμούνους, Βουργάρους καὶ λοιποὺς, γιὰτὶ αὐτοὶ ἄργα ἢ γρήγορα, μὲ τὴ φιλελληνικὴ ταχτικὴ ποῦ τώρα τελευταῖα βάλανε σ' ἐνέργεια, θὰ μᾶς κάνουνε νὰ νιώσουμε τὴν ἀληθινὴν καταντιὰ μᾶς, καὶ θὰναι αὐτοὶ μὰ μέρα οἱ μεγαλύτεροι καὶ ἀληθινότεροι Φιλέλληνες. Τότε μπορεῖ νὰ σαρκωθεῖ καὶ τὸ μορφο ὄνειρο τῆς «Ἀκρόπολης».

Ἡ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

λῆει δὲ στέκεται καλὰ γιὰτὶ μόλις ἀνοίξει ἢ Βουλῆ θὰν τῆς ρηχτοῦν πολλοὶ φίλοι τῆς βουλευτάδες ἀπαιτώντας νὰ προτιμηθοῦν καὶ νὰ ψηφιστοῦν τὰ τοπικὰ νομοσκέδια.

Μὲ τὰ γενικά, βλέπετε, ξεφλήσαμε πιά καὶ καιρὸς μᾶς εἶναι τώρα νὰ κοιτάζουμε καὶ τὰ τοπικά μᾶς. Μὰ πάλε τί νὰ σὲς ποῦμε ; Ἄ μέσα στὰ γενικά εἶναι καὶ τὰ φορομνηχτικά νομοσκέδια τοῦ Σιμόπουλου, ποῦ τίποτ' ἄλλο ὁ χριστιανὸς δὲν ξέρει καὶ δὲν ὄνειρεῖται παρὰ πὺς νὰ βάζει καινούριους φόρους, τότε προτιμώτερο εἶναι νὰ κοιτάζει ἢ Βουλῆ τὰ τοπικὰ νομοσκέδια καὶ νὰ μᾶς γλυτώσει ἀπὸ τὴ φορολογικὴ μονομανία τοῦ κύρ' Ἀνάργυρου.

ΤΩΡΑ

τελευταῖα μερικοὶ συντρομητάδες μᾶς τοῦ ἐξωτερικοῦ μᾶς παραπονιοῦνται, πότε ὁ ἓνας πότε ὁ ἄλλος, πὺς δὲ λαβαῖνον τὶ φύλλο ταχτικά. Φαίνεται τὰ φύλλα κάπου σκαλώνουν καὶ χάνουνται, ὄχι βέβαια στὰ ξένα ταχυδρομεία, γιὰτὶ αὐτὰ εἶναι κάπως κανονικώτερα ἀπὸ τὰ δικά μᾶς. Τὰ φύλλα ὄλα, ἐσωτερικοῦ κ' ἐξωτερικοῦ, φεύγουν ἀπὸ τὸ γραφεῖο μᾶς Σάββατο πρωὶ καὶ Σάββατο πρωὶ παραδίνονται στὸ ταχυδρομεῖο τῆς Ἀθήνας. Αὐτὸ ποῦ μποροῦμε μᾶς νὰ κάνουμε, νὰ στέλνουμε δηλ. ταχτικά τὰ φύλλα, τὸ κάνουμε. Γιὰ τὰ παρακάτου

δειγμα. Μὰ ὅσο γιὰ τὰ φερσίματα ἔχει μεγάλην ἀφστηρότη. Μοῦ λέει πὺς χρειάζεσαι σὲ οὐλα de l'ensemble, καὶ πὺς ἐγὼ δὲν τὸ κατέχω. Τὸ ξέρτε πὺς δὲ μιλάω φραντσέζικα, κ' ἄσκημα τὰ νιώθω. Τί θέλει νὰ εἶπῃ τὸ λοιπὸν το-το τὸ ensemble ποῦ ἐγὼ δὲν τὸ κατέχω ;

Ὁ Ἰπατόφφ ποῦ δὲν ἔφερε περισσότερα φραντσέζικα, ἀπὸ τὸν ἐπισκέφτη του, σήκωσε μοναχὰ τοὺς ὄμους του.

— Καὶ τί κάνουνε οἱ γιοί σου ;

— Ὄ, ἀπὸ τοὺς γιούς μου εἶμαι εὐχαριστημένος. Δὲν εἶναι σὰν τὶς δεσποινίδες. Ὁ Ἄδλος εἶναι ἓνα διαμάντι· τὰ ἀφεντικά του εἶναι πολὺ εὐχαριστήμενα ὅσο γιὰ τὸ δεύτερο, κατὰ δυστυχία, εἶναι ἓνας φιλάθρωπος.

— Τί θέλετε νὰ εἶπῃτε ;

— Μὰ δὲ θέλει νὰ ἰδεῖ ἄθρωπο· εἶναι ἀγρίμι. Καὶ ἢ μητέρα του πάντα τοῦ λέει. «Νὰ σέβασαι τὸν πατέρα σου μὰ νὰ μὴν τόνε μιμηθεῖς οὐ τίποτε».

Τὴν ἴδια στιγμὴ μπῆκε μιὰ γριὰ γυναίκα μὲ τὸ κεφάλι σκεπασμένο μ' ἓνα μαντήλι. Εἶπε πὺς τὸ γίωμα εἶτανε ἔτοιμο· πῆγανε καὶ καθίσανε στὸ τραπέζι. Ὁ Ἰπατόφφ κράταε τὴ σειρά τῆς κουβέντας. Ἡ Μαρία, ποῦ κοντὰ τῆς καθόντανε ὁ Ἄστακόφφ,

μοναχὰ τὸ μέσο τοῦ παράπνου μᾶς μένει. Μὰ καὶ τὰ παράπνα μᾶς φοβοῦμαστε πὺς δὲ λογαριάζονται καθόλου, γιὰτὶ ὁ «Νουμάς» εἶναι βδομαδιατικὸ φύλλο καὶ ἀπὸ τοὺς περιφήμους ταχυδρομικοὺς ἄρμωδους μοναχὰ τὰ καθημερὰ φύλλα λογαριάζονται, ἀφοῦ αὐτῶν οἱ ρεκλάμες καὶ τὰ παράπνα πιάνουν.

Ὅποιος συντρομητῆς μᾶς δὲ λαμβάνει κανένα φύλλο τὸν παρακαλοῦμε νὰ μᾶς εἰδοποιεῖ γιὰ νὰν τοῦ τὸ στέλνουμε καὶ δεύτερη καὶ τρίτη κ' ἑκατοστή φορὰ, μὲ τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα σὲ βάρος μᾶς. Αὐτὸ μοναχὰ μποροῦμε νὰ κάνουμε.

ΕΓΙΝΕ

κ' ἓνα σκολεῖο γιὰ τὰ προσφυγόπουλα. Οἱ σήμεριδες-φανάξανε μὲ χαρὰ «Ἐπὶ τέλους!» καὶ ξανασκάνε καὶ καμαρώνουν πὺς στὰ προσφυγόπουλα θὰ δοθεῖ «Ἑλληνοπρεπῆς μόρφωσις».

Ἐμεῖς τὰ κλαίμε, τὰ κλαίμε τὰ κακόμοιρα τὰ παιδιὰ ποῦ φύγανε ἀπὸ τοὺς Βουργάρους κομιτατζῆδες καὶ πέσανε σ' ἄλλους κομιτατζῆδες ἐδῶ, ποῦ λέγονται Ρωμιοὶ δασκάλοι.

Αὐτὴ ἢ «Ἑλληνοπρεπῆς μόρφωσις» ποῦ δημιούργησε τὴν Ἀχίαλο καὶ τόσες ἄλλες ἐθνικὲς συμφορὲς, φοβοῦμαστε πὺς θάναγκάσει μιὰ μέρα τὰ καημένα τὰ προσφυγόπουλα νὰ ξεκαλαχταρήσουνε τὴ Βουργαρία.

ΝΑΥΚΡΑΤΟΥΣΑ

λοιπὸν, πᾶσι πιά ἀποφασίστηκε, κ' ὁ κόσμος γελάει καὶ θὰ γελάει ὅσες φορὲς θάκοῦε αὐτὸ τὸνομα κ' ὅσες φορὲς θὰ βλέπει μεθαῦριο τὸ καινούριο ἀντιτοπιλικὸ μᾶς.

Μὰ εἶναι νὰν τὰ χάνει κανεὶς μὲ τὴν κουτακιέρα μᾶς! Νὰ δίνουν οἱ πατριῶτες τοὺς παράδες τους γιὰ νὰ φτιάσουμε στόλο, καὶ νὰ σούρχεται ἓνας Ράδος νὰν τονὲ μασκαρεῖται μὲ τὶς ναυκρατοῦσες του! Μιὰ μοναχὰ ἐλπίδα σωτηρίας ὑπάρχει, νὰ βάλουν τὸ νουνὸ τῆς μέσα, νὰν τῆς βάλουν ὄσα παίρνει φωνὰ καὶ νὰν τὴν ἀπολύσουνε σ' ἀνοιχτὰ νὰ πᾶσι νὰ γκρεμοσασκιστεῖ σ' ὅποιο βράχο τύχει μπροστὰ τὸ δρόμο τῆς. Γιὰ νὰναι τὸ θυσιὸ κάπως ἐθνικώτερο, μποροῦνε νὰ βάλουνε στὴ «Ναυκρατοῦσα» καὶ μερικοὺς, ὄσους χωράει, ἡμόφρονες τοῦ Ράδου.

Ξακλούθαε νὰ σπαῖναιε μόλο ποῦ τῆς ἔδινε ἀφορμές. Χαμονέλαε μονάχα ἀπὸ καιρὸ σὲ κικρὸ στὶς δυὸ κοπελοῦλες ποῦ ἐρχόντανε νὰ τῆς ψιθυρίσουνε κάτι σ' αὐτὴ, καὶ ποῦ φαίνότανε πὺς πολὺ τὶς ἀγάπαε. Ἡ ψυχὴ τῆς τσίπης ἔτρωε μὲ τὴν ἴδια τεμπελιά ποῦ ἔκανε καθετὶ. Ὑστερα ἀπὸ τὸ γίωμα πῆγανε νὰ πᾶρουνε τὸν καφὲ στὴν ταρατσα. Ὁ καιρὸς εἶτανε λαμπρός, κ' ὁ ἀγέρας ποτισμένος εὐωδιὰ ἀπὸ τὶς ἀνθισμένες φιλουριές. Μιὰ δροσούλα γλυκειὰ ποῦ ἐρχόνταν ἀπὸ τὴ λίμνη λιγώστευε τῆς καλοκαιριάτικης ἡμέρας τὴ ζέστη. Ξαφνικά τὸ τροκάκιμα κάποιου ἄλογου ἀγροικήθηκε κατὰ τὴ φραξιά. Μιὰ ἀμκζόνα μὲ πλατὺ καπέλλο σταχτὶ φάνηκε, τραβώντας ἴσια γιὰ τὸ σπῆτι, καὶ τὴν ἀκλούθαε ἓνας μικρὸς Κοζάκος ἀνεθιασμένος σὲνα μικρὸ ἀλογάκι, στὸ ἀνάστημά του.

— Ἄ! φώναξε ὁ Ἰπατόφφ, νὰ καὶ ἢ Ναντέζντα Ἄλεξείθνα ποῦ μᾶς ἐρχεται. Τί εὐχάριστο ξαφνικό.

— Μονάχη ; ρώτησε ἀπότομα ἢ Μαρία σηκώνοντας τὸ κεφάλι.

— Μονάχη. Μὰ τὸ ναὶ κάτι θὰ ἐκράτησε τὸν Πέτρο Ἄλεξείτις.

Μιὰ ζωρὴ κοκκιναδά εἶδαψε τὸ πρόσωπο τῆς